

Til lovforslag nr. L 222-227. Betænkning afgivet af socialudvalget den 27. maj 1980

Betænkning

over

I. Forslag til lov om socialindkomst

II. Forslag til lov om ændring af lov om social bistand

(Ændringer af reglerne om kontanthjælp, indførelse af socialindkomst m. v.)

III. Forslag til lov om ændring af lov om folkepension

(Indførelse af socialindkomst)

IV. Forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v.

(Indførelse af socialindkomst og indtægtsregulering af invaliditetsydelse)

V. Forslag til lov om ændring af lov om pension til enker m. fl.

(Indførelse af socialindkomst) og

VI. Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og andre familieydelser

(Nedsættelse af indkomstgrænse og indførelse af socialindkomst)

Udvalget har behandlet lovforslagene i en række møder. I forbindelse hermed har socialministeren dels skriftligt, dels i samråd besvaret en række spørgsmål.

Udvalget har modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra

Bahl, Erik, cand. jur., Allerød,
 Clausen, Flemming, Højbjerg,
 Danmarks Landbougdom,
 Dansk Blindesamfund, 19. kreds, Viborg amt,
 Dansk Blindesamfund, 3. kreds vestre, Vanløse,
 Dansk Socialrådgiverforening,
 Danske Husmandsforeninger,

De samvirkende danske Landboforeninger,

De samvirkende Invalideorganisationer,
 FOLA Landsforeningen af forældre til Børn i Daginstitutionerne,

Folkepensionistforeningernes og Invalideorganisationernes Kontaktudvalg,

Frie Kostskolers Fællesråd,

FVD Forældrenævnet ved daginstitutioner i Tårnby kommune,

Håndværksrådet,

Landsforeningen af Vanføre, Århus afdeling,

Landsforeningen af Vanføre, Østjyllands kreds (Århus amt),

Psykotiske Børns Vel og Pædagogisk Kartel.

Det er oplyst under udvalgsbehandlingen, at socialministeren er indstillet på at nedsætte et fast udvalg under socialministeriet med henblik på en opfølgning af de nye regler om socialindkomst. Udvalget skal bestå af repræsentanter for de implicerede ministerier (socialministeriet, boligministeriet, undervisningsministeriet, finansministeriet og ministeriet for skatter og afgifter), lovmodelrådet under økonomiministeriet (med henblik på også at kunne belyse samspilsproblemerne) samt Kommunernes Landsforening og Københavns kommune m. fl. Udvalget skal i et nært samarbejde med kommunale praktikere have til opgave løbende at følge indførelsen af socialindkomsten og rapportere om de indhentede erfaringer. Udvalget skal påse sammenhængen mellem ændringer i skatteregler og reglerne om socialindkomsten og koordinere socialindkomstens anvendelse for alle de berørte ydelser.

Socialministeren har under udvalgsbehandlingen oplyst, at det er regeringens opfattelse, at der ved opgørelsen af socialindkomsten må sikres ligestilling af persongrupper med forskellige pensionsordninger. Ligestillingen er ikke teknisk mulig fra 1981. Socialministeren vil derfor fremsætte lovforslag om fuld gennemførelse af ligestillingen i folketingssamlingen 1980-81. Dette lovforslag skal træde i kraft den 1. januar 1982.

Ligestillingen opnås bedst ved i socialindkomsten at medtage såvel egne som arbejdsgiverfinansierede pensionsbidrag for lønmodtagere, hvor arbejdsgiveren som led i et ansættelsesforhold indbetaler bidrag til en pensionsordning. Endvidere medtages et beregnet bidrag for tjenestemænd og personer med tjenestemandslignende ordninger. Såfremt dette ikke viser sig muligt i praksis, sikres ligestillingen ved i socialindkomsten at give fradrag for indbetalinger til private/individuelle pensionsordninger.

Socialministeren har bedt arbejdsgruppen om socialindkomst om at fremskynde det igangværende arbejde med disse spørgsmål. Arbejdsgruppen skal snarest muligt udarbejde en teknisk detaljeret redegørelse om gennemførelse af regeringens hensigt.

Udvalget har drøftet praktiseringen af kriteriet for ydelse af hjælp i de tilfælde, hvor

der efter forslaget til lov om ændring af bistandsloven, herunder navnlig bestemmelsen i lovens § 48, stk. 1, om dækning af merudgifter ved forsørgelsen af handicappede børn i hjemmet, kun ydes hjælp i det omfang, hvor familien ikke selv har midler til at afholde udgiften. Socialministeren har i den forbindelse givet tilsagn om at ville følge udviklingen over et par år for derigennem at vurdere, om kommunerne anvender bestemmelsen i § 48, stk. 1, efter hensigten.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for at yde hjælp, vil de sociale udvalg skulle tage hensyn til familiens erhvervsforhold og økonomiske forhold, ligesom der skal tages hensyn til familiens størrelse, sammensætning og alder m. v.

Det afgørende for denne vurdering vil således være, om den udgift, det drejer sig om, vil bringe et i øvrigt rimeligt budget ud af balance.

Der vil derfor være større sandsynlighed for, at der kan ydes hjælp, jo større udgift det drejer sig om, men der vil naturligvis også være mulighed for at yde hjælp til mindre udgifter, hvis familiens økonomi er så anstrengt, at selv forholdsvis beskedne ekstraudgifter vil kunne være afgørende for familiens muligheder for at beholde barnet i hjemmet.

For de familier, der efter de nugældende regler oppebærer fuldt tilskud efter § 48, stk. 1, og for hvilke de fremtidige regler medfører nedgang i hjælpen, er det socialministeriets hensigt ved udfærdigelse af administrative forskrifter at henstille til kommunerne om ved skønnets udøvelse i en passende overgangsperiode fra reglernes ikrafttræden at foretage en passende aftrapning.

Udvalget har drøftet de særlige problemer, der opstår for modtagere af invaliditetsydelse, som med forholdsvis kort varsel mister ydelsen eller får denne væsentligt reduceret. Da bistandslovens regler ikke giver mulighed for løsning af disse problemer, har socialministeren stillet ændringsforslag, der indfører en overgangsregel, hvorefter nedgangen i invaliditetsydelsen i det første år aldrig kan blive større end halvdelen af den fulde invaliditetsydelse.

Ad I. Forslag til lov om socialindkomst

Et *flertal* (socialdemokratiets, det radikale venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (venstres, det konservative folkepartis og fremskridtspatiets medlemmer af udvalget) udtaler, at det er mindretallets opfattelse, at socialministerens lovkompleks som en helhed vil skabe mange uretfærdigheder. Ministerens udformning af »socialindkomstbegrebet« vil ensidigt ramme selvpensionister, dårligt stillede pensionister i ejerbolig, selvstændige erhvervsdrivende, lønmodtagere i ejerbolig og grupper af invalidepensionister. Desuden vil socialministeren ved et af sine ændringsforslag til bistandsloven ramme familier, der selv passer deres psykisk eller fysisk handicappede barn.

Mindretallet anerkender, at den skattepligtige indkomst alene kan være en dårlig målestok for beregning af sociale ydelser på grund af de mange muligheder for skattefradrag. Men denne problemstilling gælder ikke for pensionistgrupperne. Under udvalgsarbejdet er det oplyst, at det gennemsnitlige beløb for ligningsmæssige fradrag er ca. 1800 kr. for en pensionist. Desuden er det oplyst, at prioritetsgælden i den gennemsnitlige pensionists ejerbolig kun udgør ca. 10 pct. af ejendomsvurderingen.

Der gælder derfor ingen begrundelse for, at pensionisterne skal have deres ydelser beregnet på grundlag af socialindkomsten. De nedbringer nemlig ikke deres skattepligtige indkomst i noget væsentligt omfang.

På denne baggrund foreslår partierne, at pensionisterne helt udgår af socialindkomstkomplekset. Dermed fjernes de urimelige indgreb over for invalidepensionister, der kæmper hårdt for tilværelsen, og folkepensionister i ejerbolig, der har sparet lidt op. For den sidste gruppes vedkommende har udvalgsarbejdet og besvarelsene bekræftet, at blot en meget lille opsparring for folkepensionister i egen bolig fører til fald i pensionen, mens folkepensionister i lejet bolig overhovedet ikke rammes.

Partierne kan godt bifalde, at andre ydelser som f. eks. børnetilskud gøres afhængigt af socialindkomsten. Men det forudsættes, at

begrebet udformes retfærdigt. På denne baggrund har partierne stillet to ændringsforslag.

Det første skal sikre ligestilling i henseende til fradrag for opsparring til pensionsformål. Ministerens forslag fjerner kun selvpensionisternes fradrag, mens deltagere i kollektive pensionsordninger og tjenestemænd ikke får en tilsvarende forøgelse af deres sociale indkomst. (Ændringsforslag nr. 1).

Det andet ændringsforslag tager sigte på, hvorledes formuen skal opgøres. Her foreslås, at formuen i erhverv og bolig opgøres efter kontantværdiprincippet. Ellers medtages en stor papirformue, som ikke er virkelig, hvilket bekræftes af besvarelser under udvalgsarbejdet. (Ændringsforslag nr. 3).

Et *flertal inden for mindretallet* (venstres og fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) foreslår endvidere, at alle pensionsopsparringsformer skal medtages samtidig og har derfor også stillet ændringsforslag nr. 2.

Mindretallet kan bifalde hovedparten af forslaget til ændring af bistandsloven. På tre områder er der dog en forskellig opfattelse. For det første vil de tre partier ikke medvirke til at skade familier, der selv passer deres psykisk eller fysisk handicappede barn. De tre partier mener, at besparelsen er så lille, at den ikke kan begrunde, at en væsentlig socialpolitisk målsætning fraviges. De tre partier anser det for en lykkelig udvikling, om flere familier var i stand til at passe deres handicappede barn selv. Forslaget fra regeringen modarbejder denne målsætning.

For det andet finder mindretallet, at det er urimeligt, at anskaffelse af invalideaggregater, der ofte er nødvendige for at opretholde et menneskes erhvervsevne, gøres afhængig af indkomstforhold.

For det tredje er partierne ikke enige i, at betalingen for daginstitutioner skal udformes som foreslået af ministeren. De tre partier foreslår, at prisen skal udgøre en procentandel af driftsudgifterne og ikke af indkomsten. De tre partier henviser til de allerede stillede forslag om højere forældrebetaling.

Ministerens forslag gør befolkningen mindre omkostningsbevidst og forstærker problemet med, at det ikke kan betale sig at arbejde på grund af øgede skatter og færre tilskud.

Afslutningsvis beklager mindretallet, at denne omfattende lovgivning – der berører en meget stor del af befolkningen – skal ha-

Bet. o. lovf. om socialindkomst m. m.

stes igennem på uforsvarlig vis. Dette virker særlig anstødeligt, når 1. fase efter ministerens opfattelse alligevel skal opfølges af en 2. fase allerede i næste folketingssamling.

Herefter indstiller et *flertal inden for mindretallet* (venstres og fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 1-3.

Et *mindretal inden for mindretallet* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 1 og 3.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) udtaler:

Det har været almindeligt kendt gennem mange år, at den skattepligtige indkomst er en meget uretfærdig indkomststørrelse at beregne indkomstafhængige ydelser efter. Den er nemlig således indrettet, at mennesker med gode indtægter og formuer af en vis størrelse i mange tilfælde kan udnytte de skattemæssige fradrag til at bringe deres faktiske indkomst ned under den grænse, der åbner mulighed for ydelser af forskellig slags.

Derfor er der da også allerede i gældende lovgivning åbnet mulighed for, at andre mere socialt retfærdige indkomstopgørelser kan anvendes ved tildeling af f. eks. daginstitutionsfripladser og uddannelsesstøtte.

På denne baggrund støtter mindretallet, at der tages skridt til at finde frem til et indkomstbegreb, der i højere grad end den skattepligtige indkomst afspejler en persons faktiske økonomiske forhold. Regeringen har med dette lovforslag imidlertid kun taget halvt fat på problemet. Den halvdel, regeringen har taget fat på, er oven i købet den, der hovedsageligt rammer lønmodtagere samt pensionister med lave indkomster. Regeringen har nemlig undladt at modregne de mange fradragmuligheder, selvstændigt erhvervsdrivende har i kraft af afskrivningsregler, investeringer og nedskrivninger.

Mindretallet støtter forslaget om, at dele af formuen skal kunne medregnes i indkomsten, for sociale ydelser beregnes, men det er nærmest katastrofalt, at regeringen har undladt at modregne retten til at fradrage renten af gæld. Netop denne fradragmulighed åb-

ner op for, at mennesker, der har økonomiske muligheder for det, stadig vil kunne få fordele af at optage lån, der nedbringer formuen til under det beløb, der fastsættes som grænse for, om en del af formuen skal medregnes i indkomsten.

Mindretallet beklager, at regeringen har knyttet indførelsen af socialindkomstbegrebet så tæt sammen med nedskæringer på det sociale område samt med indførelse af indkomstafhængighed for ydelser, der hidtil har været givet uafhængige af indkomsten. På denne måde er det lykkedes regeringen at lægge gift for en i øvrigt udmærket tanke.

På denne baggrund kan mindretallet ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Men mindretallet vil gerne på et senere tidspunkt drøfte den 2. fase af indførelse af et socialindkomstbegreb, som regeringen har stillet i udsigt. Drøftelserne skulle da gerne have sammenhæng med drøftelserne om en gennemgribende skattereform og ikke have til formål at fratage mennesker ydelser, de har velerhvervede rettigheder til, men sikre en mere retfærdig fordeling af ydelser end den, der finder sted i dag.

Et *tredje mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende bemærkninger.

Venstresocialisterne betragter ikke forslaget om socialindkomst som et bidrag til en mere socialt retfærdig fordeling af de offentlige ydelser eller af de sociale ydelser. Tværtimod betragter venstresocialisterne det som et asocialt spareforslag, der i høj grad vil ramme almindelige lønmodtagere, og som samtidig vil blokere for en mere socialt retfærdig fordelingspolitik.

Venstresocialisterne mener, der er et helt akut behov for en mere socialt retfærdig fordeling af de offentlige ydelser og af samfundets ressourcer i det hele taget. Efter vores mening er det imidlertid ravruskende galt at tage fat i den ende, der foreslås i lovforslaget, hvor der konstrueres en speciel indkomstskala, der kun har betydning for de mennesker, der modtager forskellige sociale ydelser. Det tyder på en indskrænket opfattelse af begrebet socialpolitik, der efter venstresocialisternes opfattelse er meget mere end blot et spørgsmål om bistandsydelser, pensioner etc.

Hvis det, regeringen sigtede på, virkelig var større social retfærdighed, havde det mest logiske været at foreslå en omlægning af skattesystemet. Som skattesystemet fungerer i dag, giver det en række fordele for de økonomiske bedst stillede samfundsgrupper. Det er præcis disse grupper, der har de økonomiske muligheder for at udnytte en lang række skattefradrag, ligesom det er de højeste indtægter, der får den største økonomiske fordel af muligheden for at fradrage renter af lån.

Det ville give en mere socialt retfærdig fordeling af ressourcerne, hvis man beskattede formuer kraftigere, hvis man øgede progressionen i skatteskalaen, hvis man fjernede muligheden for at fradrage renter af gæld, og hvis man fjernede en lang række skattefradrag, der først og fremmest benyttes af de bedrestillede.

Venstresocialisterne har utallige gange påpeget, hvor store indirekte tilskud staten giver de bedre stillede gennem skattesystemet. I denne sammenhæng vil mindretallet blot nævne, at en simpel fjernelse af 3.000 kroners fradraget ville give staten et merprovenu på 1,2–1,5 mia. kr., altså cirka det dobbelte af, hvad indførelse af socialindkomstbegrebet inden for social-, bolig- og uddannelsesområdet giver i merprovenu. Samtidig skal det understreges, at en fjernelse af dette fradrag ikke kan stå alene, og at det naturligvis også benyttes af folk med jævne indtægter. Der må samtidig ske en langt skarpere beskatning af formuer og en fjernelse af de andre skatteunddragelsesmuligheder, herunder rentefradraget.

Indførelsen af socialindkomst er ikke et skridt på vejen i denne retning. Tværtimod vil det være med til at blokere en sådan løsning.

Det merprovenu, der hives i land gennem indførelse af socialindkomst samt gennem andre stramninger, vil først og fremmest komme fra almindelige, jævne indtægter, alene af den årsag, at den helt overvejende del af de sociale ydelser går til denne gruppe. Der kan naturligvis altid findes eksempler på, at personer, der har rigeligt i forvejen, får gode sociale ydelser, men disse eksempler udgør ikke det store antal.

Når regeringen ikke har valgt en skatteomlægning, kan mindretallet kun opfatte det som et tegn på, at regeringen ikke ønsker at

lægge sig ud med de borgerlige, men i stedet skærer ned hos almindelige lønmodtagere.

Disse nedskæringer forsøges så peppet op med, at det ikke længere bliver muligt for relativt få bedre stillede at få sociale ydelser.

Med hensyn til det principielle i at indføre indtægtsgraduering af forskellige sociale ydelser vil mindretallet fremhæve, at det er modstander af dette i en lang række tilfælde, f. eks. ved tildeling af forskellige hjælpemidler til handicappede og ved forældrebetalingen af daginstitutionspadser. Mindretallet mener, der kan foretages en indirekte indtægtsgraduering gennem skattesystemet i stedet.

Det må være en ret for alle handicappede og for forældre med handicappede børn, at de får dækket de merudgifter, der stammer fra handicapet.

Med hensyn til daginstitutioner, tjener disse først og fremmest barnets tarv. Når regeringen nu foreslår en indtægtsgraduering af forældrebetalingen (samt en fjernelse af de socialpædagogiske fripladser), kan det betyde, at der er forældre, der ikke længere mener, de har råd til at have deres børn i daginstitution, selv om dette ville være bedst for barnet.

Ud over dette finder mindretallet det helt unødigt bureaukratisk at indføre et særskilt indkomstbegreb for tildeling af ydelser inden for social-, bolig- og uddannelsesområdet. For det første vil det betyde mere bureaukratisk arbejde for de offentligt ansatte. For det andet – og nok så væsentligt – vil det betyde, at almindelige mennesker føler sig endnu mere umyndiggjort og ude af stand til at forstå, hvilke rettigheder de har.

Ad II. Forslag til lov om ændring af lov om social bistand

(Ændringer af reglerne om kontanthjælp, indførelse af socialindkomst m. v.)

Et *flertal* (socialdemokratiets, det radikale venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af socialministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (venstres, det konservative folkepartis og fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedta-*

gelse med de af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 1 og 3.

Et andet mindretal (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) finder, at ændringerne af reglerne om kontanthjælp og indførelsen af socialindkomsten især vil ramme børnefamilier og de handicappede, da man med de nu foreslåede ændringsforslag gør ydelserne trangsbestemte.

De sociale nedskæringer i forbindelse med ydelserne efter § 37 og § 41, stk. 1, vil især ramme de svageste, nemlig 40 pct. af de bistands søgende, som efter 3 måneders forløb stadig er arbejdsløse og som i den nuværende krisesituation har store vanskeligheder med at få anvist arbejde. Dette vil især gå ud over kvinderne, da arbejdsløsheden især rammer denne gruppe, hvortil kommer de manglende børnepasningsmuligheder i kommunerne. Når det især vil ramme børnefamilierne, hænger det også sammen med, at man ud fra de nye beregninger i bistandsloven ikke længere tager hensyn til familier med børn. I den nugældende lov får familier med børn et børnetillæg på 415 kr. pr. måned pr. barn, netop ud fra den betragtning, at det er dyrere for en familie med børn end uden børn. Det kan endvidere tilføjes, at nedskæringerne i uddannelseshjælpen især rammer dem med forsørgerbyrder, hvilket bevirker, at mange revalideringsforsøg vil blive stoppet. I alt vil det især ramme børnefamilierne alene på disse konti med 100 mill. kr.

Ad § 1, nr. 6 (§ 40, stk. 2), nr. 8 (§ 46, stk. 2), nr. 9 og nr. 11 (§ 58, stk. 3).

Over disse paragraffer har det hidtil været muligt at hjælpe familier med børn.

Hovedformålet med disse hjælpeforanstaltninger har enten været at bevare barnet hjemme eller at arbejde på en hjemgivelse til forældrene. Ved at fjerne disse hjælpemuligheder og ved at gøre dem indtægtsbestemte vil følgevirkningerne blive flere anbringelser og længere ophold på døgninstitutioner til skade for både familier og samfund.

Ad § 1, nr. 14 (§ 73).

Indtægtsbestemt forældrebetaling for daginstitutionspladser vil stige væsentligt, for en del forældregrupper helt op til 17 pct. Og en gruppe forældre vil komme til at betale 50 pct. af de gennemsnitlige udgifter til daginsti-

tutionernes driftsomkostninger. Dertil kommer, at støttepædagoger fremover skal betales over de almindelige driftsudgifter. Mindretallet finder det urimeligt, at støttepædagoger, som anvendes i forbindelse med handicappede børns integration i daginstitutionerne, også skal betales af forældre med børn i daginstitutionerne, således at denne udgift ensidigt rammer en bestemt skatteydergruppe, der i forvejen er hårdt belastet med en masse udgifter. Mindretallet finder det ligeledes betænkeligt, at de socialpædagogiske fripladser også gøres trangsbestemte. Tildelingen af socialpædagogiske fripladser har hidtil været en forebyggende foranstaltning for at undgå en krævende behandling eller anbringelse på døgninstitution på længere sigt, og det vil især ramme Københavns kommune, som er den kommune, der yder de fleste socialpædagogiske fripladser netop under hensyn til, at de fleste problembørn findes dér. Der skal ikke megen fantasi til for at forestille sig, hvilke konsekvenser dette vil få for mange børn, der højst sandsynligt vil blive »nøglebørn«.

Under hensyn til den samlede virkning af forhøjelser i daginstitutionsbetalingen, nedsettelse af børnetilskuddene, trangsbetømmelser vedrørende hjælp til handicappede børn etc. vil det hele virke som en hård særbeskatning for familier med børn. For de voksne handicappede, der efter § 58, stk. 3, i dag får hjælpemidler, mener mindretallet, at disse ydelser fortsat skal gives uden at gøres trangsbestemte.

Mange familier vil under hensyn til disse lovforslag blive bragt i den situation at skulle vurdere, om det kan betale sig, at kvinder er udearbejdende, idet kvinder traditionelt er lavere lønnede. Under hensyn til disse konsekvenser indstiller mindretallet lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men er dog medforslagsstiller til ændringsforslag nr. 1 til dette lovforslag.

Et tredje mindretal (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende bemærkninger:

Mindretallet tager afstand fra, at regeringen anvender bistandsloven som middel i en reaktionær krisepolitik, der sætter betalingsbalancen i højsædet på bekostning af stigende arbejdsløshed, faldende realløn og stigen-

de social usikkerhed. Den røde tråd i lovforslaget er, at bistandsloven strammes så kraftigt, at statens udgifter nedbringes med 335 mill. kr. alene i 1981, og at der gives en overordentlig stor bemyndigelse til yderligere kommunale nedskæringer. En lang række af lovforslagene fremstår som gummiparagrafer, der kan administreres mere eller mindre hårdhændet, afhængig af hvor meget kommunerne er tvunget til at spare. Stramninger er fra regeringens side søgt legitimeret med, at det belaster den sociale solidaritet, når man rundt om i kommunerne ser, at nogle relativt velstillede enkeltpersoner kan få udbetalt støtte over bistandsloven. Mindretallet betragter dette som et skinargument. De relativt få tilfælde, hvor der udbetales urimeligt meget til bedrestillede, vil formodentlig altid forekomme, og de vil nærmest være uundgåelige, hvis man skal give en rimelig social sikring og tryghed. De foreslåede stramninger tager ikke sigte på at pudse bistandsloven af, men ensidigt på at skære ned, og de vil først og fremmest ramme den gruppe, der i forvejen rammes af indkomspolitik og finanspolitiske stramninger. Mindretallet betragter det som en langt større fare for den sociale solidaritet, at der gang på gang sker en forringelse af almindelige levevilkår gennem indkomspolitiske og finanspolitiske stramninger, at arbejdsløsheden vokser, især for unge og for kvinderne, og at de sidste retsprincipper i bistandsloven nu undergraves. Den type politik er med til at øge konkurrencen om job og uddannelse.

Regeringens lovforslag til en stramning af bistandsloven er langt hen ad vejen en imødekommelse til de borgerliges angreb på det sociale system. Eksempelvis er de konservative forslag om at begrænse den forbigående hjælp (§ 37), så den ikke overstiger 90 pct. af den hidtidige indtægt, i regeringens version blevet endnu strammere, så § 37-hjælpen ikke kan overstige de maksimale dagpenge. Venstres forslag om at hæve forældrebetalingen til 50 pct. af driftsudgifterne i daginstitutionerne er blevet imødekommet for husstandsindtægter på over 165.000 kr.

Den væsentligste hindring for, at de borgerlige kan acceptere lovforslagene, er, at det økonomiske resultat ikke er stort nok, samt at de er imod en række af de foreslåede indtægtsreguleringer.

Med denne politik er socialdemokratiet godt i gang med at sælge ud af sine egne socialpolitiske principper.

Forslaget om, at den forbigående hjælp kun i undtagelsestilfælde skal kunne overstige dagpengemaximum, er en undergravning af skønsprincippet, der har stået centralt i socialdemokratiets egen politik. Mindretallet ville ikke begræde det, hvis der var tale om, at skønsprincippet blev nedtonet til fordel for et retsprincip med en sikring af bestemte minimumsydelser. Men det er netop ikke tilfældet.

Ifølge socialministerens svar til udvalget (L 223-bilag 6, nr. 1) fik ca. $\frac{1}{3}$ af dem, der fik udbetalt forbigående hjælp i 1978, mere end dagpengemaximum. Da de allerfleste kommuner udregner kontanthjælpen på basis af faste udgifter plus underhold, betyder det, at overordentlig mange mennesker ikke umiddelbart kan klare sig inden for de maksimumsgrænser, der foreslås. Konsekvensen er, at de må skære ned på deres faste udgifter, til trods for at den forbigående hjælp netop skulle sikre bistandsmodtagerne i en midlertidig situation, uden at de tvinges til at reducere deres hidtidige levestandard væsentligt.

Det er desuden en særdeles farlig tendens, når der tilføjes i § 41, stk. 1, at den rådgivning om revalidering m. v., der skal gives efter 3 måneder, også skal medvirke til, at klienten nedbringer sine faste udgifter. Der ligger to forskellige fortolkningsmuligheder i dette. Det ene er, at dette vil virke som økonomisk pression, der skal presse klienterne til selv at yde en ekstra indsats. Den anden er, at det sociale system er ved at opgive klienten og alligevel regner med, at han/hun skal overgå til varig hjælp, der er ensbetydende med, at revalidering m. m. er opgivet.

Mindretallet betragter det endvidere som uansvarligt, at der indføres et trangskriterium for den hjælp, der ydes til handicappede, til at undgå børns anbringelse uden for hjemmet m. v. (§§ 40, 46 og 48). Mindretallet mener, det skal være en ret for alle handicappede at få dækket de merudgifter, der stammer fra et handicap, uanset indtægten (eller forældres indtægt, når det drejer sig om hjemmeboende børn). Mindretallet mener heller ikke, der skal foretages en vurdering af indtægten, når det drejer sig om at forhindre, at børn fjernes fra hjemmet, eller når det drejer

sig om at støtte børn, der ønsker at flytte hjemmefra. Disse paragraffer sigter først og fremmest på at varetage børnenes tarv, og er som sådan forebyggende arbejde. Hvorvidt disse bestemmelser vil blive administreret restriktivt eller ej, er lagt fuldt og helt i hænderne på kommunerne, der netop står over for at skulle foretage kraftige besparelser.

Resultatet af disse bestemmelser kan meget vel blive, at der betales dobbelt for det manglende forebyggende arbejde. På den ene side betaler børnene gennem forringede forhold. På den anden side kommer samfundet i sidste ende alligevel til at betale for skaderne. Som et konkret eksempel er det værd at nævne, at en meget stor del af hjælpen over § 46 ydes til store børn og unge, der ønsker at flytte hjemmefra på grund af problemer med forældrene. Dette er ofte direkte i strid med forældrenes ønsker, og de er derfor ikke særligt motiveret for at betale for, at børnene rent faktisk flytter.

Der er som bekendt ikke sat indtægtsgrænser på trangskriteriet, men når kommunerne nu skal til at sige til dem, der modtager forbigående hjælp over § 37, at de skal klare sig for dagpengemaximum, er der vel ingen grund til, at andre ikke også kan klare sig for dette beløb.

Mindretallet er også modstandere af de stramninger, der sker på daginstitutionsområdet. Mindretallet mener ikke, forældrebetalingen skal indtægtsgraderes. Den større betaling, de bedrestillede skal yde, skal tages over skatterne og ikke direkte over institutionerne. Det er langt mere socialt retfærdigt, at alle skatteydere er med til at betale, fremfor en situation, hvor forældre betaler for daginstitutioner, handicappede for hjælpemidler etc. Mindretallet er desuden modstandere af, at de socialpædagogiske fripladser fjernes, og at betalingen for støttepædagoger væltes over på forældrene. I begge tilfælde er der tale om tiltrængt forebyggende arbejde, ikke mindst på baggrund af særforsorgens udlægning.

Lovforslaget illustrerer på udmærket vis, at det ikke »kun« drejer sig om at gøre det besværligt for bedrestillede at anvende bistandsloven. De, der vil blive ramt af disse stramninger, er ikke bedrestillede. Det er først og fremmest børn og unge, der i forvejen har sociale og pædagogiske problemer.

Ad III. Forslag til lov om ændring af lov om folkepension

(Indførelse af socialindkomst),

IV. Forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v.

(Indførelse af socialindkomst og indtægtsregulering af invaliditetsydelse) og

V. Forslag til lov om ændring af lov om pension til enker m. fl.

(Indførelse af socialindkomst)

Et *flertal* (socialdemokratiets, det radikale venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslagene til *vedtagelse* med de af ministeren til IV – forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v. (Indførelse af socialindkomst og indtægtsregulering af invaliditetsydelse) – stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (venstres, det konservative folkepartis og fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) udtaler om III-forslag til lov om ændring af lov om folkepension (Indførelse af socialindkomst) – og V-forslag til lov om ændring af lov om pension til enker m. fl. (Indførelse af socialindkomst) – at man er tilhænger af et socialindkomstbegreb, men man anser ikke det foreslåede for det rigtige. Det vil stadig være muligt for folk med høje indtægter at nedbringe deres socialindkomst ved belåning af fast ejendom og derved få fordele fremfor andre. Det er hensigten med et socialindkomstbegreb, at de sociale ydelser skal gives til dem, der har behov, dvs. de dårligst stillede. De allerdårligst stillede pensionister får imidlertid ikke samtidig hermed en tiltrængt forhøjelse. Indførelse af begrebet i folkepensionsloven er udelukkende foreslået i sammenhæng med en finanspolitisk stramning. Dette forslag anfægter ikke, at alle får fuldt grundbeløb, hvilket vil sige, at det kun er tillægget, der berøres af socialindkomstbegrebet.

Den gruppe, der modtager fuldt eller delvis tillæg, hører jo i realiteten til de dårligst stillede pensionister, mens mange velstillede pensionister stadig vil modtage fuldt grundbeløb. Mindretallet kan ikke, selv med den

bedste vilje, se, at disse forslag er en retfærdighedshandling.

Mindretallet kan ikke medvirke til lovforslagenes gennemførelse.

Om IV – forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v. (Indførelse af socialindkomst og indtægtsregulering af invaliditetsydelse) – udtaler mindretallet, at man finder, at invaliditetsydelse, der har eksisteret siden 1950, først og fremmest ydes til personer, der på grund af invaliditet mindst er berettiget til mellemste invalidepension, men som ikke får pension, da de har erhvervs-mæssig beskæftigelse. Modtagere af ydelsen er altså ikke pensionister. Der er således tale om en personsgruppe, der normalt ville være invalidepensionister, men som trods deres handicap har klaret et arbejde i et vist omfang, der i almindelighed ikke kan forventes.

De fleste, der modtager denne ydelse, er blinde, meget svagsynede eller stærkt gangbesværede.

Ydelsen skal ikke dække deres forsørgelse, da de jo har erhvervsindtægt, men derimod den merudgift de har i forbindelse med invaliditeten. Derfor finder mindretallet, at der fortsat skal ydes denne gruppe stærkt invaliderede denne ydelse, og må indstille lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *tredje mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende bemærkninger:

Lovforslagene er en konsekvens af indførelse af socialindkomsten, som mindretallet er imod. Mindretallet er desuden modstander af, at invaliditetsydelsen indtægtsreguleres. Der er netop ikke tale om en pension, men om dækning af merudgifter, der stammer fra et handicap. Mindretallet henviser i øvrigt til bemærkningerne til L 222 – forslag til lov om socialindkomst.

Ad VI. Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og andre familieydelse

(Nedsættelse af indkomstgrænse og indførelse af socialindkomst)

Et *flertal* (socialdemokratiets, det radikale venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis og fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (venstres medlemmer af udvalget) vil redegøre for sin stilling ved lovforslagets 2. behandling.

Et *tredje mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) finder, at de sociale nedskæringer, der her er koblet sammen med det sociale indkomstbegreb, rammer børnefamilierne urimelig hårdt.

De 230.000 børnefamilier, der helt eller delvis bliver berørt af disse nedskæringer, er i forvejen en gruppe, der ofte økonomisk og arbejdsmæssigt er hårdt spændt for. Mindretallet har i øvrigt aldrig været tilhænger af, at børnetilskuddene skulle være indtægtsbestemte. Mindretallet finder det derfor urimeligt, at der skal spares ca. 300 mill. kr. på børnefamilierne.

Socialforskningsinstituttet har i øvrigt konstateret ved en undersøgelse, at for familier med 2 børn er de daglige leveomkostninger ca. 30 pct. dyrere end for en familie uden børn. Dertil kommer de udgifter til børneopdragelse, som også vil stige for mange børnefamilier. På den baggrund finder mindretallet, at det ud fra en samfundsrigtig børnepolitik ville være mere rimeligt, at regeringen i stedet for at foretage disse kortsynede nedskæringer beregner, hvad det egentlig koster at have børn, og derefter beregner de familiemæssige ydelser.

Mindretallet må under hensyn til ovenstående indstille lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *fjerde mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende bemærkninger:

Mindretallet tager afstand fra, at børnetilskuddene forringes. Det vil ramme langt de fleste forældre, men især almindelige lønarbejdere, der rammes på en lang række andre områder af finanspolitiske stramninger, stigende forældrebetaling osv.

Ændringsforslag

Bemærkninger

til

Til nr. 1

I. Forslag til lov om socialindkomst

Af et *mindretal* (Brixtofte (V), Bertel Haarder (V), Karen Thurøe Hansen (KF), Agnete Laustsen (KF), Pilgaard Andersen (FP) og Jørgen Junior (FP)):

Til § 2

1) I *stk.* 2 indsættes efter nr. 5 som nyt nummer:

»6) Indbetalinger til pensionsordninger med løbende udbetalinger, der er fuldt fradragsberettigede i den skattepligtige almindelige indkomst, rateforsikringer i pensionsøjemed og indekstraktater.«

Af et *mindretal* (Brixtofte (V), Bertel Haarder (V), Pilgaard Andersen (FP) og Jørgen Junior (FP)):

2) Efter *stk.* 3 indsættes som nyt stykke:

»*Stk.* 4. Socialministeren fastsætter regler om henregning til socialindkomsten af

1) indbetalinger til kollektive pensionsordninger (arbejdsgiver- og lønmodtagerbidrag) og lignende ordninger og

2) et aktuarmæssigt udregnet beløb for personer, der er berettiget til tjenestemandspension, svarende til det beløb, de pågældende og deres arbejdsgiver skulle have indbetalt til en opsparingsordning med tilsvarende udbetaling.«

Samtidig med fastsættelsen af disse regler ophæves *stk.* 2, nr. 6.«

Af *mindretallet* under nr. 1:

Til § 4

3) Efter *stk.* 1 indsættes som nye stykker:

»*Stk.* 01. Den del af formuen, der vedrører erhverv og ejerbolig, skal medregnes efter kontantværdiprincippet.

Stk. 02. Ministeren for skatter og afgifter bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for beregningen af kontantværdien, jævnfør *stk.* 01.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter *stk.* 4 og 5.

Forslagsstillerne finder det urimeligt, at selv pensionisternes fradrag fjernes alene.

Til nr. 2

Forslagsstillerne anerkender, at opsparingsfradrag af de i ændringsforslag nr. 1 nævnte typer ikke samtidig bør føre til skattemæssige fordele og sociale tilskud, men for at opnå ligestilling ønskes alle pensionsordninger indført samtidig i beregningen af socialindkomsten. På længere sigt vil en gennemførelse af ændringsforslagene medføre en betydelig større besparelse for det offentlige end ved ministerens forslag, hvilket vil opveje, at det på kort sigt fører til en mindre besparelse.

Til nr. 3

Formålet med ændringsforslaget er ønsket om at afskaffe den forskel, der er på at opføre obligationer, bankindeståender, aktier og lign. og fast ejendom.

II. Forslag til lov om ændring af lov om social bistand

(Ændringer af reglerne om kontanthjælp, indførelse af socialindkomst m. v.)

Til § 1

Af et *mindretal* (Brixtofte (V), Bertel Haarder (V), Karen Thurøe Hansen (KF), Agnete Laustsen (KF), Pilgaard Andersen (FP), Jørgen Junior (FP) og Birthe Nielsen (SF)):

1) *Nr.* 9 udgår.

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *flertal* (Albertsen (S), Hans Hækkerup (S), Inge Fischer Møller (S), Winnie Møller (S), Erik B. Smith (S), Ole Thomsen (S), Taanquist (S), Aase Olesen (RV) og Inge Krogh (KRF)):

2) Den under *nr.* 11 foreslåede affattelse af § 58, *stk.* 3, ændres til:

»*Stk.* 3. Til personer, der er omfattet af *stk.* 1, kan der ydes støtte til erhvervelse af motorkøretøj. Støtten ydes som tilskud eller

rentefri lån inden for rammer, der fastsættes af socialministeren. Den del af den samlede støtte, der ydes som lån, forhøjes med 20 pct. af den del af socialindkomsten, der overstiger 60.000 kr.«

Af et *mindretal* (Brixtofte (V), Bertel Haarder (V), Karen Thurøe Hansen (KF), Agnete Laustsen (KF), Pilgaard Andersen (FP) og Jørgen Junior (FP)):

3) I den under nr. 11 foreslåede affattelse af § 58, stk. 4, udgår 2. pkt.

Af *socialministeren*, tiltrådt af *flertallet* under nr. 2.

4) Før nr. 13 indsættes som nyt nummer: »01. I § 64 udgår stk. 3, og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Ophold i formidlet dagpleje er gratis for børn af forældre, hvis socialindkomst ikke overstiger 40.000 kr.

Stk. 4. Af socialindkomst over denne grænse til og med 140.000 kr. betales 10 pct., dog højst 593 kr. månedlig.

Stk. 5. Af socialindkomst over 140.000 kr. betales yderligere 5 pct., dog højst 847 kr. månedlig i samlet betaling.

Stk. 6. I øvrigt gælder for betalingen samme regler som ved ophold i daginstitution, herunder om regulering af de månedlige maksimumsbeløb, der er nævnt i stk. 4 og 5.«

5) Den i nr. 14 foreslåede § 73 affattes således:

»§ 73. Ophold i daginstitution er gratis for børn af forældre, hvis socialindkomst ikke overstiger 40.000 kr.

Stk. 2. Af socialindkomst over denne grænse til og med 140.000 kr. betales for opholdet:

- 1) 18 pct. for 0–2-årige, dog højst 1001 kr. månedlig,
- 2) 9 pct. for 3–6-årige, dog højst 512 kr. månedlig og
- 3) 5 pct. for børn over 7 år, dog højst 288 kr. månedlig.

Stk. 3. Af socialindkomst over 140.000 kr. betales yderligere

- 1) 5 pct. for 0–2-årige, dog højst 1431 kr. månedlig i samlet betaling,

- 2) 5 pct. for 3–6-årige, dog højst 731 kr. månedlig i samlet betaling, og
- 3) 2 pct. for børn over 7 år, dog højst 403 kr. månedlig i samlet betaling.

Stk. 4. For familier med flere børn i daginstitution eller i formidlet dagpleje sker der en nedsættelse af betalingen. Endvidere kan der fastsættes lavere betaling end den, der er nævnt i stk. 2 og 3, under hensyn til pågældende institutionstype.

Stk. 5. Socialministeriet fastsætter nærmere regler om forældrebetalingen, herunder om fravigelse af socialindkomsten ved ændrede økonomiske forhold.

Stk. 6. De maksimumsbeløb for forældrebetalingen, der er nævnt i stk. 2 og 3, reguleres hver 1. januar efter reguleringspristallet for juli (jan. 1980 = 100). Beløbene forhøjes eller nedsættes med 3 pct. for hver fulde 3 points' udsving i reguleringspristallet over 100. Eventuelle overskydende points henstår til næste regulering. Beløbene afrundes opad til nærmeste hele kronebeløb. Socialstyrelsen meddeler inden 10. september maksimumsbeløbene for det følgende kalenderår.«

Til § 2

6) § 2 affattes således:

»§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 1981, bestemmelserne i § 1, nr. 01 og 14 dog først den 1. august 1981.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Forslagsstillerne ønsker ikke, at disse ydelser til vanskeligt stillede familier bør gøres trangsbestemte.

Til nr. 2

Det er fundet rimeligt at indføre aftrapning af mulighederne for at modtage tilskud til motorkøretøjer.

Reglerne vil blive fastsat således, at der til personer, hvis socialindkomst ikke overstiger 60.000 kr., vil blive ydet støtte som hidtil, dvs. til svært og meget svært invaliderede halvt som tilskud (rentefri lån, der afskrives),

Bet. o. lovf. om socialindkomst m. m.

halvt som rentefri lån, der afdrages, og til invaliderede i erhverv eller under uddannelse samme lån, men halvt så stort tilskud.

For personer, hvis socialindkomst overstiger 60.000 kr., vil låneandelen af den samlede støtte blive forhøjet med 20 pct. af den del af indkomsten, der overstiger 60.000 kr.

Til nr. 3

Forslagsstillerne finder, at det er urimeligt, at anskaffelse af invalideaggregater, der ofte er nødvendige for at opretholde et menneskes erhvervsevne, gøres afhængig af indkomstforhold.

Til nr. 4-6

Under hensyn til, at der nu er fremskaffet de fornødne statistiske oplysninger om indtægtsfordelingen hos familier med børn i daginstitutioner, foreslås det i lovbestemmelserne nærmere at angive retningslinjerne for forældrebetalingens fastsættelse for henholdsvis formidlet dagpleje (§ 64) og daginstitutionsoophold (§ 73).

Af hensyn til den administrative omstilling i kommunerne til de ændrede regler findes det nødvendigt at udskyde ikrafttrædelsen af disse bestemmelser til den 1. august 1981.

I forbindelse hermed er det fundet hensigtsmæssigt fra samme dato at indføre maksimeringen af forældrebetalingen svarende til ca. 50 pct. af de gennemsnitlige driftsudgifter ved dagforanstaltningsophold for de respektive aldersgrupper.

IV. Forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v.

(Indførelse af socialindkomst og indtægtsregulering af invaliditetsydelse)

Til § 1

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *flertal* (Albertsen (S), Hans Hækkerup (S), Inge Fischer Møller (S), Winnie Møller (S), Erik B. Smith (S), Ole Thomsen (S), Taanquist (S), Aase Olesen (RV) og Inge Krogh (KrF)):

1) Under nr. 7 affattes § 15, stk. 4, således:

»Stk. 4. Til personer, der opfylder de i stk. 1 nævnte betingelser for invaliditetsydelse, ydes bistands- og plejetillæg i overensstem-

melse med reglerne i § 10. Udbetales invaliditetsydelse ikke på grund af indtægt, ydes dog bistands- og plejetillæg.«

2) Før nr. 8 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 16, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 15« til: »§ 15, stk. 1,«, og i stk. 1, nr. 4, ændres »§ 15, skt. 2,« til: »§ 15, stk. 4,«.

3) Efter nr. 8 indsættes som nyt nummer:

»02. I § 28 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. I tilfælde, hvor invaliditetsydelse er tilkendt, men på grund af indtægt ikke kommer til udbetaling, drager det sociale udvalg omsorg for fornyet beregning af ydelsen, hvis der sker en sådan nedsættelse i den pågældendes indtægt, at de økonomiske betingelser for udbetaling af invaliditetsydelse fremtidig er til stede.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.«

Ny paragraf

4) Efter § 2 indsættes som ny paragraf:

»§ 3

Uanset reglen i § 15, stk. 2, vil fradraget i invaliditetsydelsen i tiden indtil den 1. januar 1982 ikke kunne overstige 50 pct. af invaliditetsydelsens fulde beløb.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Efter ændringsforslaget skal der til de personer, der opfylder betingelserne for invaliditetsydelse, men som på grund af indtægt ikke vil kunne få denne udbetalt, kunne ydes bistands- og plejetillæg. Til de specielle udgifter, der følger af invaliditeten, når denne medfører behov for personlig bistand eller pleje af andre, skal der således fortsat kunne ydes hjælp uanset pågældendes erhvervsindkomst.

Til nr. 2

Ændringerne er redaktionelle.

Til nr. 3

Hvor invaliditetsydelse er tilkendt, men ikke kommer til udbetaling på grund af indtægt, vil fornyet ansøgning om ydelsen ikke være nødvendig, såfremt der sker en indtægtsnedgang, der medfører ret til udbetaling af invaliditetsydelsen.

Til nr. 4

Forslaget er begrundet i ønsket om en glidende overgang til den indtægtsregulerede invaliditetsydelse. Forslaget om, at ydelsen i 1981 ikke kan nedsættes til mindre end halvdelen af det fulde beløb, vil medføre, at besparelsen i 1981 reduceres med ca. 2,6 mill. kr., det vil sige fra 6 mill. kr. til 3,4 mill. kr.

VI. Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og andre familieydelse

(Nedsættelse af indkomstgrænse og indførelse af socialindkomst)

Til § 1

Af et *mindretal* (Karen Thurøe Hansen (KF), Agnete Laustsen (KF), Pilgaard Andersen (FP) og Jørgen Junior (FP)):

I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 3 a udgår i *stk. 1, 1. pkt.*, ordet »socialindkomsten«, og i stedet indsættes: »husstandens socialindkomst«, *stk. 1, 2. og 3. pkt.*, udgår, og i *stk. 2* udgår », 1. pkt.«.

Bemærkninger

Forslagsstillerne finder det urimeligt, at grundlaget for tildeling af børnetilskud og ungdomsydelse er foreskelligt.

Forslagsstillerne mener, at det i begge tilfælde bør være husstandens indkomstforhold – og ikke ægteskabelig status – som er afgørende.

Økonomiske særfordele bør ikke kunne medvirke til familieopløsning.

Albertsen (S) Hans Hækkerup (S) Inge Fischer Møller (S) fmd. Winnie Møller (S)

Erik B. Smith (S) Ole Thomsen (S) Taanquist (S) Aase Olesen (RV) Brixtofte (V)

Bertel Haarder (V) Karen Thurøe Hansen (KF) Agnete Laustsen (KF)

Inge Krogh (KrF) Birthe Nielsen (SF) Anne Grete Holmsgård (VS)

Pilgaard Andersen (FP) Jørgen Junior (FP) nfmd.

Partierne CD og DR var ikke repræsenteret ved medlemmer i udvalget.